

**ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

С Т А Н О В И Щ Е
на
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
по
Конституционно дело N 9 от 1999 г.

ОТНОСНО: искането на група народни представители от XXXVIII Народно събрание за установяване на противоконституционност на Указ № 274 от 28 юли 1998 г. на Президента на Република България /ДВ, бр. 89 от 1999 г. /

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Искането за установяване на противоконституционност на Указ № 274 от 28 юли 1998 г. на Президента на Република България е направено от група народни представители от XXXVIII Народно събрание.

С определение от 8 юли 1999 г. по конституционно дело N 9 от 1999 г. Конституционният съд е допуснал искането за разглеждане по същество и е конституирал Министерския съвет като заинтересувана страна по делото с възможност да изрази становището си по него.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В искането на народните представители се твърди, че Указ № 274 на Президента на Република България противоречи на духа и принципите на Конституцията и нарушава прогласените с разпоредбите на чл. 41, ал.2, чл.45 и чл. 48, ал. 1 права на личността.

С оглед на дадената ни с определението възможност изразяваме следното становище:

Считаме, че предявеното искане за установяване на противоконституционност на указа на Президента на Република България е неоснователно по следните съображения:

С чл. 98, т.6 от Конституцията на Република България е прогласено, че Президентът на републиката назначава и освобождава от длъжност ръководителите на дипломатическите представителства по предложение на Министерския съвет. В изпълнение на тези свои правомощия Президентът издава укази съгласно чл. 102, ал. 1 от Конституцията, които се приподписват от министър-председателя или от съответния министър.

Постановеният от Президента Указ № 274 от 1998 г. за освобождаване на Александър Драганов Димитров от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Република България в Република Полша е конституционносъобразен, тъй като:

1. Актът е издаден в изпълнение на правомощията на президента и урежда въпроси от компетентност на президента /чл. 98, т. 6 от Конституцията /.

2. Постановяването на указа е извършено при пълното съобразяване с конституционната норма - чл. 98, т. 6 от Конституцията, по отношение на установената с нея форма, а именно указът да е издаден въз основа на мотивирано предложение на Министерския съвет до Президента на републиката за освобождаването на посланика. Във връзка с това изискване на Конституцията е прието и Решение № 222 на Министерския съвет от 6 май 1998 г. Нещо повече, предложението за освобождаване е предварително съгласувано с Президента на Република България съгласно изискванията на чл. 28, ал. 2 от Правилника за структурата и организацията на работа на Министерския съвет и на неговата администрация.

3. Указът е приподписан съгласно изискванията на разпоредбата на чл. 102, ал. 2 от Конституцията и е обнародван в „Държавен вестник“ - бр. 89 от 1998 г. В случая приподписването на указа /контрасигнатурата/ е акт, с който правителството приема указа и споделя отговорността за неговото издаване като резултат от съвместните действия и съгласуване между него и държавния глава. С този акт на приподписване се поема още и задължение от страна на

правителството за съдействие по привеждането на указа в действие и за неговото изпълнение. В този смисъл се е произнесъл Конституционният съд с решението по конституционно дело № 11 от 1996 г. /ДВ, бр. 66 от 1996 г./. С указа си Президентът е възложил изпълнението му на министъра на външните работи, който по силата на акта урежда произтичащите от него въпроси, свързани с прекратяването на трудовото правоотношение, като изплащането на дължими обезщетения, трудови възнаграждения и др.

Неточно е твърдението, което се поддържа в искането на групата народни представители, че в указа на Президента не е посочено основанийето за прекратяване на трудовото правоотношение с посланика без негово съгласие, преди изтичането на мандата му, както и че лицето не е официално уведомено за това.

Указът на Президента на републиката е издаден на основание чл. 98, т. 6 от Конституцията, което е основание за възникване, съответно за прекратяване на трудово правоотношение извън основанията, посочени в Кодекса на труда. В Конституцията са предвидени отделни случаи, в които трудовото правоотношение възниква и съответно се прекратява с административни властнически актове на висши държавни органи като: укази на Президента /чл. 98, т.6 и 7, чл.129, ал. 2, чл. 147, ал.1 и др. от Конституцията/, актове на Министерския съвет /чл. 143, ал. 2 от Конституцията/ и актове на министър-председателя /чл. 108, ал. 2 от Конституцията/.

По отношение на твърдението, че прекратяването на трудовото правоотношение е извършено преди изтичането на мандата на посланика без негово съгласие, е необходимо да се посочи, че **с конституционната норма на чл. 98, т. 6, както и в следващите разпоредби на Конституцията не се установява задължението за въвеждането на мандат за ръководители на дипломатическите ни представителства.** В случая позоваването на обстоятелството, че мандатът на посланика е предсрочно прекратен, не прави акта на Президента противоконституционен, издаден в нарушение на Конституцията.

Към конституционното дело има приложени писмени доказателства, които безспорно сочат, че лицето е уведомено за решението на Президента относно прекратяването на трудовото му правоотношение - положеният от него подпис върху Заповед № Г-651 от

26 август 1998 г. удостоверява, че му е връчена лично. В цитираната заповед е посочен изрично като основание за прекратяването на трудовото правоотношение и издаденият от Президента Указ № 274 от 28 юли 1998 г. Този указ също така е обнародван и в официалния раздел на „Държавен вестник“ - бр. 89 от 3 август 1998 г., съгласно изискванията на разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 5 от Закона за „Държавен вестник“, и е станал достояние на съответните правни субекти. Така че в случая позоваването на чл. 41, ал. 2 от Конституцията е несъотносимо по въпроса за конституционность на указа на Президента.

Твърденията за противоконституционност се основават на Преамбюла на Конституцията /спазване и защита правата на личността и на нейното достойнство/ и на чл. 45 и чл. 48, ал. 1 от Конституцията, най-общо формулирани от вносителите като нарушаване правото на защита.

В конкретния случай правото на защита по отношение на самия указ на Президента е реализирано чрез сезирането на Конституционния съд от групата народни представители, както и чрез конституирането на г-н Александър Димитров като заинтересувана страна по конституционното дело. Така че, прокламираното от Конституцията право на защита не е накърнено с издаването на Указ № 274 от 28 юли 1998 г. на Президента на републиката. Що се отнася до целесъобразността при назначаване и освобождаване от длъжност на конкретни лица за ръководители на дипломатически представителства на Република България /чл. 98, т. 6 от Конституцията/, то този въпрос не може да бъде предмет на проверка за противоконституционност.

В заключение считаме, че указът на Президента на републиката по своето съдържание не противоречи на разпоредбите на Конституцията, както и на разпоредбите на Виенската конвенция за дипломатическите отношения, ратифицирана от Република България и влязла в сила на 15 февруари 1968 год., относно реда за назначаването и за прекратяването на функциите на ръководителите на дипломатическите представителства.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Предвид на гореизложеното считаме, че искането на групата народни представители от XXXVIII Народно събрание за установяване на

протовакоконституционност на Указ № 274 от 28 юли 1998 г. на Президента на Република България е неоснователно и не следва да бъде уважено.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ

ИВАН КОСТОВ